

Sygn. akt: **X K 215/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 19 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy - G. P. w G. X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

po rozpoznaniu w dniach 29 marca 2017 roku i 19 kwietnia 2017 roku na rozprawie

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

sprawy **M. S.**, syna G. i G. z domu K., urodzonego (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 10 grudnia 2015 roku w miejscowości S. na ul. (...) prowadził samochód marki S. o numerach rejestracyjnych (...) wbrew aktualnemu zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego od 2012/12/10 do 2016/12/10 wydanego przez Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku sygn. akt II K 75/14 oraz nie stosując się do decyzji Starosty G. z dnia 2 sierpnia 2014 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B obowiązującego od 2012/12/10 do 2016/12/10,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. S.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki określony w art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 37b k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 1 i 3 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 zł (sto trzydzieści złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 215/16

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422 § 2 k.p.k. ze wskazaniem, że wniosek dotyczy orzeczenia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2017r. Sąd uznał M. S. za winnego zarzucanego mu czynu z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie przepisu art. 244 k.k. w zw. z art. 37b k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1

roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto M. S. obciążony został również kosztami sądowymi w sprawie.

Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że w dniu 10 grudnia 2015r. w miejscowości S. na ulicy (...) prowadził samochód marki S. o numerach rejestracyjnych (...) wbrew aktualnemu zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego od 2012/12/10 do 2016/12/10 wydanego przez Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku sygn. akt II K 75/14 oraz nie stosując się do decyzji Starosty G. z dnia 2 sierpnia 2014 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B obowiązującego od 2012/12/10 do 2016/12/10.

Przepis art. 244 k.k. do odpowiedzialności karnej pociąga tego, kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Aby więc przypisać sprawcy odpowiedzialność karną z przepisu art. 244 k.k., należy ustalić, iż nie zastosował się on do orzeczonego przez sąd środka karnego.

Zgodnie natomiast z treścią art. 180a k.k., odpowiedzialności karnej podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

Wobec M. S. orzeczony został przez Sąd Rejonowy Gdańsk Południe w Gdańsku w sprawie II K 75/14 środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązujący od dnia 10 grudnia 2012r. do dnia 10 grudnia 2016r. Uznać zatem należy, że M. S. wsiadając w dniu 10 grudnia 2015r. do samochodu osobowego marki S. o nr rej. (...) i rozpoczynając jazdę tym samochodem, niewątpliwie naruszył aktualnie obowiązujący wobec niego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wypełniając tym samym znamiona przestępstwa z art. 244 k.k.

Nadto decyzją Starosty G. z dnia 2 sierpnia 2014r. M. S. cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B w okresie od 10 grudnia 2012r. do 10 grudnia 2016r., a zatem niewątpliwie prowadząc w/w samochód na ul. (...) w S. w dniu 10 grudnia 2015r., wypełnił również znamiona art. 180a k.k.

Rozważając z kolei kwestię kary Sąd Rejonowy miał na względzie w pierwszej kolejności treść art. 11 § 3 k.k., który stanowi, że w wypadku określonym w art. 11 § 2 k.k. sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Z tych względów podstawą prawną wymiaru oskarżonemu kary był przepis art. 244 k.k. przewidujący za popełnienie określonego w nim przestępstwa karę do 3 lat pozbawienia wolności. Sąd wążąc rodzaj i wysokość kary miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez M. S. zarzucanego mu czynu oraz rodzaj i charakter naruszonych przez niego norm właściwego zachowania się.

Rozważając kwestię kary Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy,

sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego popełnienia dopuścił się oskarżony M. S., zważył na kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości określone w art. 115 § 2 k.k. W myśl powyższego przepisu, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności oraz stopień ich naruszenia. Bacząc na powyższe przesłanki, Sąd doszedł do wniosku, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczny. Przemawia za tym rodzaj i charakter naruszonego przez M. S. dobra, oceniany zarówno w kontekście systematyki kodeksu karnego, jak i grożącej sankcji. Sąd uwzględnił także wysoki stopień winy M. S., przejawiający się w tym, iż dopuścił się przypisanego mu przestępstwa z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, w konsekwencji czego jego zachowanie należy potraktować jako świadome i rażące lekceważenie obowiązujących przepisów prawa. Na niekorzyść oskarżonego przemawia również jego uprzednia karalność za przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., 177 § 2 k.k., art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przede wszystkim z art. 244 k.k. oraz dość znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w nierespektowaniu orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego i wydanej decyzji o cofnięciu uprawnień.

Sąd wziął ponadto pod uwagę okoliczności popełnienia czynu wskazane przez oskarżonego, a polegające na tym, że decyzję o prowadzeniu pojazdów oskarżony podjął z uwagi na złe samopoczucie kolegi, który był chory. Motywacja oskarżonego była zatem pozytywna, nie zmienia to jednak naganności podjętej przez oskarżonego decyzji. Stan kolegi nie był bardzo zły, miał jedynie objawy rozpoczynającej się grypy, istniało zatem wiele możliwości udzielenia pomocy koledze, które nie skutkowałyby naruszeniem przez oskarżonego przepisów art. 224 k.k. i art. 180a k.k.

Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary poczytał Sąd postawę procesową oskarżonego, który konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie utrudniał prowadzonego postępowania i wyraził szczerą w ocenie Sądu żal z powodu zaistniałego zdarzenia.

Sąd zdecydował o zastosowaniu wobec oskarżonego regulacji art. 37b k.k., zgodnie z którym w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat – 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2.

Podkreślić w tym miejscu należy, że oskarżony był wcześniej kilkakrotnie karany, w tym za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. oraz z art. 244 k.k. i wymierzone mu wówczas kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie odniosły stawianego im celu wychowawczego, skoro oskarżony dopuścił się kolejnych przestępstw z art. 62 ust. 2 i ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz czynu przypisanego mu w niniejszym postępowaniu.

Ogół wskazanych powyżej okoliczności zaważył na wymierzeniu M. S. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu wskazanej przez sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu, tylko taka łączona kara pozbawienia wolności z ograniczeniem wolności wymierzona oskarżonemu jest współmierna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i odniesienie wobec oskarżonego skutek wychowawczy i resocjalizacyjny. Ma ona za zadanie utwierdzić w przekonaniu zarówno oskarżonego jak i społeczeństwo, że sprawca poniósł odpowiedzialność adekwatną do popełnionego przestępstwa, a jednocześnie osiągnąć w stosunku do oskarżonego cele prewencyjne.

W ostatnim punkcie wyroku Sąd na podstawie przywołanych przepisów obciążył oskarżonego kosztami sądowymi, które wyniosły w niniejszej sprawie 130 zł oraz opłatą w wysokości 240 zł z tytułu opłaty.